

ikke var noget at bebrejde dem, at de siger: Lad os, enhver af os, som vi bedst kan i vor Samvittighed, for Guds Ansigt bekende Troen. Jeg kan saa godt forstaa, at Menigheden kan tænke og sige saadan, men vi ved allesammen, at naar Pastor Rørdam siger saadan, er det, fordi det er et Skærnbræt for ham, thi alle, der kender hans Forkyndelse, ved udtrykkeligt, at han benytter denne Indledning til Daabshandlingen, fordi han ikke selv tror paa de vigtigste Led i Daabspagten. Derfor synes jeg, det er ikke saa helt uskyldigt, som det ærede Medlem Hr. Povisen giver det ud for at være. For Pastor Rørdams Vedkommende er det ikke at sætte sig paa det Stade, at man ikke kan noget af sig selv, men at man i det hele taget maa spørge sin Samvittighed om den Bekendelse, man aflægger; thi man ved, at naar han bekender ærligt og redeligt, har han en helt anden Opfattelse.

Grundtvigs Mening var den, at Kristenlivet begynder ved Daaben og bygges paa det Ord, som Vorherre selv taler til enhver, der døbes med Troens Ord i Faderens, Søns og Helligaandens Navn. Og Grundtvig har gentagne Gange hævdet baade i Tale og i Digt, at det, der er Hovedsagen, er: Een Gud, een Tro og een Daab; i en af de interessante Sange, han har digtet om Kirkens og Skolens Stilling, siger han: Samme Tro, samme Daab, samme Herligheds Haab, men saa for Resten Frihed i det øvrige. Her er en Grund, man ikke rokker ved, uden at man med det samme rokker den hele Kirkebygning.

Derfor anbefaler jeg den højtærede Kirkeminister, at han holder fast paa det Stade, han hidtil, saa vidt jeg har forstaaet, har indtaget, at han ikke anerkender et Daabsritual som det, der er foreslaaet af Ryslinge Menighed, fordi det strider ikke blot mod Folkekirkens Daabsritual, men mod den kristelige Menigheds Daabsritual, den Daabspagt, som har fulgt med den kristne Kirke igennem lange Tider. Dertil kommer, at Rørdam har en fra den almindelige Kirke vidt forskellig Opfattelse af hele den kirkelige Udvikling. Hans Standpunkt fører lige tilbage til Rationalismen. Der er ingen Forskel paa den gamle Rationalisme og det Standpunkt, Rørdam indtager i kirkelig Henseende.

Disse Bemærkninger har jeg ønsket at fremsætte, fordi jeg — jeg gentager det —, lige fra jeg var ganske ung, har fulgt denne Menighed og denne Menighedsbevægelse. Derfor har jeg ikke villet undlade at fremsætte min Mening og Opfattelse af denne

Sag, og jeg kan bekende, at det, der sker i Ryslinge Menighed, er en fuldstændig Modsætning til den kirkelige Anskuelse, den kirkelige Grundvold, der er lagt af Birkedal og hans Efterfølger Karl Povisen.

A. C. Mortensen: Efter den Debat, her er ført om de dybeste aandelige Spørgsmaal, kan man vel ikke vente megen Interesse for de smaa materielle Spørgsmaal, jeg agter at tale om; men jeg kunde dog ønske at bemærke, at de Spørgsmaal, jeg agter at tale om, er Spørgsmaal, som Rigsdagen er fuldt kompetent til at træffe Afgørelse i, medens det forekommer mig, at i de Spørgsmaal, man her har drøftet om vor Tro og vor Kirke, har Rigsdagen ingen moralsk Ret og burde ikke have nogen juridisk Ret til at træffe Afgørelse.

Jeg vil gerne rette en Tak til den højtærede Finansminister i Anledning af det Cirkulære, han har udsendt angaaende Inkassationen af Statens Tilgodehavender hos dens smaa Skyldnere, Statshusmænd og Fiskere. Under Finanslovsbehandlingen i Fjor talte jeg om dette Emne og ankede over, hvor urimeligt det var, at Statshusmænd, der ikke betalte deres Ydelse til Staten til Tiden, maatte betale en Sagfører et Salær paa ca. 10 pCt., for at udsende et Rykkerbrev. Kom f. Eks. en Statshusmand, der skulde betale Tohundrede og nogle halvfems Kroner i Terminen, bagefter, maatte han betale Sagføreren 30 Kr., for at sende et Rykkerbrev. Den daværende Finansminister Hr. N. Neergaard erklærede kort, at det var i Overensstemmelse med Sagførernes Tarif, og i den næste Termin blev der taget det samme urimelige Salær. Jeg tænkte da: Forholdet maa vel være det, at Sagførernes Fagforening er lige saa stærk og ublu i sine Fordringer som Lægerne, og saa er der jo ikke noget at gøre ved den Sag. Men heldigvis forholder det sig ikke saaledes. Den nuværende Finansminister har nemlig fastslaaet, at fremtidig skal Salæret være 2 pCt. i Stedet for 10, dog ikke under 2 Kr. og ikke over 10 Kr., naar Retsfølgning ikke er nødvendig. Der vil være mange af Statens smaa Skyldnere, navnlig blandt de fattigste, der vil være den højtærede Minister meget taknemmelig for denne Afgørelse.

Jeg vil dernæst gerne rette en Tak til den højtærede Minister, fordi han har nedsat et Udvalg til at behandle Spørgsmaalet om de gamle Pensionister. Som bekendt er de Pensionister, der er pensioneret efter Tjenestemandsløven af 1919, betydelig bedre stillet end de, der er pensioneret før. Vi